

Evne til at gaa Virkeligheden under Øjne havde skjult sin Mistanke for sig selv, grebes han af den dybeste Medlidenhed. Denne ubeherskede Graad gik ham til Hjertet, saa han selv fik Taarer i Øjnene.

Han gik tilsidst over til ham og lagde Haanden paa hans Skulder. Men ved denne Berøring sprang Præsten op og raabte:

„Gaa fra mig! Det er dig ... dig, der er Skyld i min stakkels lille Piges Ulykke! Ja, nu skal du høre Sandheden! Rosalie voksede lykkeligt op i en god, kristelig Familje; men du forvirrede hendes Sind med din gudløse og frække Tale og drev hende ud i Fortvivlelsen! Hendes Død kommer over dig! Gud vil i Naade forbarme sig over hende for hendes Ungdoms Skyld. Det Haab vil jeg aldrig slippe! Men dig vil den Almægtige straffe frygteligt, Povl!“

Doktoren bevarede sin Ro.

„Nu spinder du dig jo ind i en ny Indbildning, Johannes! Du veed jo meget godt, at Rosalie var og blev det samme kærlige lille Menneske, hun altid havde været, i religiøs Henseende en ubekymret, som uden mange Tanker holdt fast ved sin Børnelærdom. Det var dig selv, der blev en anden. Saadan forholder det sig. Men læs nu hendes egen Forklaring! Og gid den maa lære dig for Fremtiden at fare varsommere med dem, der holder af dig! Med det Ønske vil jeg sige dig Farvel, Johannes! Vi skal nu ikke mere se hinanden, og det er kun godt. Du hader mig, og jeg har kun Medlidenhed tilovers for dig. Vi er bleven ramt af vor Slægts onde Skæbne. Den Ulykke har vi med vor bedste Vilje ikke kunnet afværge. Sandsynligvis straffes vi for en Brøde, der er begaaet i vor Familjes dunkle Fortid. Tænk lidt over det! Der har for mig været noget i den Tanke, der virkede forsonende.“

V

En Bondevogn med et Par vinterlodne Heste og en Doktorstol bagi drejede fra Hovedlandevejen ned mod Favsingholm. I Stolen sad Doktor Mikkelsen fra Randers nedsunken i en Pels, saa man